

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. M.**, zastoupený Mgr. Faridem Alizeym, advokátem se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. OAM-473/LE-BA02-VL13-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 7. 2020, č. j. 60 Az 1/2020 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jako stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného a rozhodnuto o nákladech řízení a odměně ustanoveného zástupce (pozn.: v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud výrokem I. usnesení ze dne 1. 9. 2020, č. j. 2 Azs 270/2020 – 20, zprostil ustanoveného zástupce zastupování stěžovatele, neboť stěžovatel udělil generální plnou moc k zastupování v řízení o kasační stížnosti v záhlaví označenému advokátovi).

[2] Rozhodnutím žalovaného byla stěžovatelova žádost ze dne 10. 11. 2019 o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“).

[3] Krajský soud v odůvodnění napadeného rekapituloval obsah stěžovatelovy výpovědi podané v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Vyšel tedy z tvrzení, že stěžovatel je rozvedený, ale má v Praze přítelkyni, se kterou má dceru; celkem má dvě děti, dceru nar. 1. 4. 2017 v Praze, kde nyní i žije, s ukrajinským státním občanstvím, nicméně stěžovatel není zapsán v jejím rodném listě, protože u sebe neměl doklady. Dále má stěžovatel syna nar. 22. 12. 2007 v Kišiněvu v Moldavsku, který je státním příslušníkem Rumunska a žije v Irsku. Stěžovatel popsal průběh poslední cesty z vlasti do ČR tak, že Moldavsko opustil v roce 2014, jel do Rumunska, kde byl asi jeden den, a odtud odletěl do Francie, kde chtěl podat žádost o azyl, ale dle jeho slov se mu zdálo, že byl sledován, a tak další den odletěl do Moskvy, kde

strávil přibližně půl roku. Z Moskvy údajně odletěl do Řecka, odkud po asi čtyřech dnech odletěl do Německa, kde v roce 2015 požádal o azyl. V roce 2017 utekl do ČR, kde strávil přibližně jeden rok, i když mezitím do Německa jezdil i nadále, aby získal zpět svůj cestovní pas. Posléze byl v ČR zajištěn. Po propuštění ze zajištění byl asi tři dny v Praze, načež odjel na Ukrajinu, kde zůstal téměř rok, protože tam má otce. Z Ukrajiny odjel asi před třemi nebo čtyřmi měsíci (před datem uskutečnění pohovoru, tj. před 18. 11. 2019; pozn. NSS), zaplatil za moldavský cestovní pas a přijel do ČR, aby viděl ženu a dceru. Pak odcestoval do Německa, kde byl ale zadržen. Naposledy vstoupil na území ČR 20. nebo 21. září 2019, přičemž přijel soukromým mikrobusem přes Slovensko a Polsko. Jeho cestovní doklad je dle něj v Německu a ten, na který přicestoval, byl padělaný. Dále stěžovateli sdělil, že dříve pobýval ve státech Evropské unie, a to konkrétně v Rumunsku, Francii, Irsku, Řecku, Německu, ČR (v průběhu roku 2017, kdy zde byl nelegálně), Slovensku a Polsku. K tomu, zda měl dříve udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, sdělil, že byl registrován v Rusku, kde studoval a žil v letech 2000 - 2014, ale jezdil do Moldavska, a měl v Rusku i trvalé bydliště. O mezinárodní ochranu již žádal v roce 2015 v Německu. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý. O udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu toho, že byl v mládežnické organizaci Demokratické strany - PLDM. Vždy byl proti korupci v Moldavsku a měl důkazy, že premiér a ministr „brali peníze“ a tajně za ně kupovali moldavské závody. Dále uvedl, že mu potom začali vyhrožovat, přicházeli k nim domů a jednou jej zbili, ale uzdravil se a v činnosti pokračoval. Předsedu vlády podle stěžovatele zavraždili do vězení. Bylo jich osm a byl na ně vyvíjen ještě větší tlak, dle něj jim jednou stríleli do dveří, tak stěžovatel vyskočil z okna, sebral si své dokumenty a odjel do Rumunska; sebral údajně i všechny flash disky, které měl jako důkazy proti premiérovi a jeho spolupracovníkům.

[4] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalovaný byl v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že Moldavsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že vyhláška ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „prováděcí vyhláška“), uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve výčtu bezpečných zemí původu (§ 2 bod 15.), nemusel žalovaný zkoumat naplnění jednotlivých znaků bezpečné země původu dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nýbrž mohl bez dalšího přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Moldavska. Krajský soud podotkl, že i nad rámec uvedené povinnosti žalovaného jsou součástí správního spisu také „Informace OAMP Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: červen 2019“ ze dne 12. 6. 2019 a „Informace OAMP, Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 20. 6. 2018. Žalovaný ve svém rozhodnutí také náležitě zohlednil stěžovatelovu výpověď. Splnil tudíž svou povinnost řádného zjištění skutkového stavu. Stěžovatel není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, a u nichž by bylo třeba posuzovat i další podmínky pro posouzení předmětné žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany. Krajský soud rovněž poznamenal, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu je (oproti jiným obdobným azylovým řízením) uvalení důkazního břemene na žadatele. Dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů se u bezpečných zemí presumuje, a proto hlavní odpovědnost za prokázání opaku spočívá právě na žadatelích. Je povinností žadatele, aby azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdil, ale zejména i doložil; k tomu ale nemůže postačovat pouhá žadatelova výpověď. K podpoření svého názoru pak krajský soud citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70.

[5] V závěru odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud vyjádřil své ztotožnění s hodnocením žalovaného, a sice že stěžovatel hovořil o svých údajných problémech rozporně a nepřesvědčivě, když nebyl schopen vysvětlit ani základní informace, např. jakými důkazy proti členům různých stran disponoval, co po něm konkrétně tyto lidé po dobu několika let vlastně požadovali ani proč by po něm měli pátrat. Stěžovatel měl údajně mít i problémy s policií - měla

pokračování

mu vyhrožovat, zbít jej (v roce 2013), případně požadovat údajné důkazy; stěžovatel tvrdil, že se obával zničení důkazů ze strany policie, avšak v tom případě nedává smyslu jeho tvrzení, že se rovněž v roce 2013 obrátil právě na policii s žádostí o pomoc ohledně předmětného vyhrožování a nátlaku. Navíc stěžovatel sám uvedl, že během doby, kdy měl údajně mít problémy s příslušníky konkurenčních politických stran a s policií, opakovaně vycestovával z Moldavska do Ruska, konkrétně v letech 2000 - 2014, kdy tam žil a studoval, aniž by kdy měl jakékoli problémy při vycestování nebo návratu. Volný přeshraniční pohyb mu byl rovněž ze strany státních orgánů bez problémů umožněn i přesto, že stěžovatel tvrdil, že po něm měl kdosi strážet a měl problémy s policií. Stěžovatelovo vyjádření, že jej bezpečnostní složky nechávaly dokonce opakovaně opouštět území, protože neustále cestoval přeshraničně se svým advokátem, resp. protože jeho cesty byly tak frekventované (a policie proto neměla „šanci jej chytit“), označil krajský soud za absurdní a lživé. Stěžovatel ostatně nebyl schopen v této souvislosti jakkoliv konkrétně vysvětlit, proč by měl zájem o jeho osobu trvat, respektive proč by vůbec měl kdy být pro policii zájmovou osobou; toliko obecně vylíčil svou údajnou situaci, avšak k namítaným skutečnostem již neunesl důkazní břemeno a současně existují zjevné a zásadní rozpory v jeho výpovědích. Současně krajský soud poukázal, že stěžovatel nikdy nebyl v Moldavsku z ničeho obviněn, natožpak trestně stíhán, což vyplývá z jeho výpovědí. Nelze pominout ani zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť stěžovatel tak učinil dle svého vlastního vyjádření až poté, co mu bylo pro jeho neoprávněný pobyt na území ČR uloženo správní vyhoštění a došlo k jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Stěžovatel si přitom byl vědom, že mu byl udělen soudně trest vyhoštění, avšak i přesto opětovně nelegálně přicestoval na území ČR, a navíc vycestovával do Německa, přičemž cestoval na padělaný doklad. Za tohoto stavu shledal krajský soud správným závěr žalovaného o zjevné nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve obecně odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Žalovaný při výkonu své diskreční pravomoci správního orgánu ani následně krajský soud při přezkumu jeho rozhodnutí řádně neaplikovali § 16 odst. 2 zákona o azylu; rozhodli tedy nesprávně a protizákonně. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí potvrdil, že v Moldavsku panuje ústavní krize, státní prostředky jsou zneužívány a dochází k nakupování hlasů při různých volbách, včetně voleb parlamentních.

[8] S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 8 Azs 25/2008 - 74, stěžovatel namítá, že není povinen prokazovat splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu; postačí, pokud věrohodně vypověděl o existenci důvodů týkajících se jeho osoby, které jsou podstatné z hlediska mezinárodní ochrany. Obdobně stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57. Žalovaný a krajský soud výše uvedenou judikaturu nerespektovali.

[9] Stěžovatel v rámci svého působení v mládežnické organizaci Demokratické strany v Moldávii zajistil důkazy zkorumpovanosti politiků, kteří mají přímý vliv na dění ve státě, stejně jako na státní moc, např. policii. Kvůli této protikorupční činnosti bylo stěžovateli a jeho spolustraníkům vyhrožováno a byli dokonce fyzicky napadáni ve svých domovech; v této situaci byl stěžovatel nucen zachránit si život tím, že vyskočil z okna a opustil zemi svého původu. V případě návratu do Moldavska se stěžovatel obává toho, že výhrůžky budou ze strany současného státního režimu naplněny. Důkazy k podpoře jeho tvrzení se z důvodu prvotního azylového řízení nachází v Německu a stěžovatel je tak odkázán pouze na své výpovědi, které

však žalovaný i krajský soud vyhodnotili jako nedůvěryhodné, a to aniž by shromáždili důkazy k jejich vyvrácení.

[10] Žalovaný ve věci nepostupoval správně, když žádost zamítl v rozporu se zákonem, kdy neposoudil řádně všechny skutečnosti; porušil tím povinnost danou § 50 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“). Současně došlo k porušení § 2 a § 3 správního řádu. Řádným nepřezkoumáním důkazních materiálů a nepřihlédnutím ke zjištěným skutečnostem porušil žalovaný Listinou, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Všeobecnou deklarací lidských práv garantované právo na spravedlivý proces. Nepřihlédnutím k doloženým skutečnostem učinil správní orgán své rozhodnutí nezákonným a nepřezkoumatelným.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti setrvává na tom, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť v průběhu řízení vyšlo najevo, že v jeho případě jsou dány důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, a že z důvodu takového nebezpečí nemůže nebo není ochoten využít ochrany státu, jehož je státním občanem.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 6. 10. 2020. Uvedl, že stěžovatel nedostal své zákonné povinnosti, když neprokázal, že v jeho konkrétním případě nelze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu. Stěžovatelův azylový příběh se nese v duchu nepodložených a obecných tvrzení, které si navíc na několika místech vzájemně odporují. Odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí i na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, resp. nepřijatelnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 téhož zákona.

[14] Před pristoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejprve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je (kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce) pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele je v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu nejenom splnění podmínek přípustnosti kasační stížnosti, nýbrž také uvést, v čem stěžovatel spatřuje (v mezích kritérií přijatelnosti)

pokračování

v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[17] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. „O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však vylučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech uzná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl argumentaci, kterou by výslovně směřoval k závěru o podstatném přesahu významu kasační stížnosti nad jeho vlastními zájmy.

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že v napadeném rozsudku ani v jemu předcházejícím řízení neshledal zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Stěžovatel sice namítl, že žalovaný (a potažmo i krajský soud) nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, avšak Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ani usnesení téhož soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 8 Azs 25/2008 - 74, se totiž nikterak netýkají výkladu § 16 odst. 2 zákona o azylu, přesněji, je-li v těchto rozhodnutí pojednáno o rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak je tak činěno na právním základě žádostí o udělení mezinárodní ochrany, jež nebyly žalovaným posouzeny jako zjevně nedůvodné ve smyslu předmětného ustanovení zákona o azylu. Jedná se o zásadní rozlišení, neboť dle § 16 odst. 2 zákona o azylu platí, že přichází-li žadatel ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, pak bude jeho žádost zamítnuta, neprokáže-li cizinec, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Je zřejmé, že předmětné ustanovení stanovuje zvláštní pravidlo pro rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany; stěžovatelovy odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu jsou proto nepřiléhavé.

[20] Nejvyšší správní soud podotýká, že podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se důkazní břemeno žadatele netýká skutečností zakládajících některý z azylových důvodů (srov. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu), nýbrž skutečnosti, že stěžovatelova země původu není pro tohoto žadatele zemí bezpečnou, ačkoli ji Česká republika obecně (paušálně) za bezpečnou zemi považuje. Nejvyšší správní soud již několikrát judikoval, že je povinností žadatele prokázat, že země jeho původu není pro jeho osobu bezpečná (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, dále

usnesení téhož soudu ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 – 29; ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 – 30, a ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 – 32).

[21] Nejvyšší správní soud rovněž ustáleně judikuje, že tvrzené nedostatky ve zjištění a posouzení individuálního skutkového stavu věci samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud se ostatně v nyní posuzované věci při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti základním zásadám přezkumného soudního řízení; napadený rozsudek ani nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které ponechat bez povšimnutí by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces.

[22] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek není stížen vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani žádného judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva. Řádně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jeho úvahy jsou přitom jasné a srozumitelné. K žádnému porušení práva na spravedlivý proces, natož pak porušení extrémnímu, v projednávané věci nedošlo, protože podmínky přijatelnosti kasační stížnosti nejsou splněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury, přičemž takovou otázku nenalezl soud ani *ex officio* z obsahu spisu, ani z popisu skutečností samotným stěžovatelem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu